

kombel. Natiuke aega pärast sedda tungis hüüdmise fölla laugelt tüttarlaste förwu, iljemine sai üks inimese kuju vaksu üdu sees nähtavaks, siis veel mõnened teised kujud. Luupluup ärrises ja näitis hambid. Seal kuulus Niggula hüüdmine, kes wandudes ütles: Piddage oma koer fanni ehk ma lasser... raipe püssiga maha. Lena vastas: meie Luupluup ei lähe kellegi peale; aga milspärrast ta sind nõnda vihlab, sedda tead siin isse parremine fui meie. Wöerad tullid ligemale ja koer ei teinud neile middagi. Need Niggulast sadetud wöerad ollid üks herra ja prava, nende kolmeteistkünnne aastane tüttar ja üks fullane. Wöerad ümestasid laste julgust kes sun ni rahul ollid ja läksid selääbi ka isse julgemaks. Niggulas kinnitas neile, et sun ühtegi kartust ei olle, ütles lumine sao möda misiemia ja ennast teega ni tuttar ollema, et ehk suuda öösel süt koddö ostaks. Neimad läksid teele ja üks weerand tund iljemine ka lapsed oma koeraga. Koera haukumine fundis lapsi jälle seisma ja watama; koer wahtis üksi silmi senna poole kohu Niggulas wöerastega läinud. Lapsed kuulsid ädalast kissa ja appi hüüdmist, ja saatsid koera watama. Weikese ajja pärast tulli Luupluup tagasti, tölk wöerad temma järrel, Niggulas olli neil sabbaks. Wöerad täناسid Jumalat et laste jure tagasti sanud, ja rääkisid suuda neil viimne luggu käes olnud, seest Niggulas olli neid ühe äffilise übba mäekaldale viinud ja seal tunnistanud et teelt äraeksinud. — Rüütid

tahtsid neimad lastega ühes minna ja Niggulas assus jalle niinameheks. Lapsed ja Luupluup läksid tagga järrel. Teeradda ei olnud lumine sees suggugi näha, Niggulas piddi umbes eddasi minema. Tuul wingus kolledast ja tee läks möda mägge äffiliselt alla. Luupluup allas ühekorraka bulguma ja Lena näggi imestades, et koer eestitels arglikult kohuli maha eitis, siis äffiliselt parremat läti tee förwa pörlas, algmiselt pikkamine, sabba jalgaade wahel, siis ikka ruttumine, lunni ta viimaks joostes ärapöggenes, aeg aealt jäi ta seisma ja watama kas lapsed järrel tullid. — "Tagganegi förwale, tagganegi förwale!" kisSENTASID Lena ja Luisa ühest suust: "üks suur önnetus on meie peale tullemas." Nõnda rääkides joostsid neimad mölemad koera jälgi möda; wöerad teggid nisamöti ja Niggulas torrisedes ka. Selsamal silmapilgul kattis pimmedus tölk lobad fanni; tölk teeküjad langevad ühekorraka pikkali mahha, otsega oslets näggemata käed neid maha viisland; maa pind wärrises ühe suure loorma pörrutamise al, mis rakkates maha langes; wäljutamise tulluse iilgas, otsego suuretülli mürrin, püsside paufumine, pörgu mõuramine, hulgumine, willistamine, lärrin ja naeratamine föllas mäggedest tagasti; üllerwalt saddas kiuwisõneraid fui vihma maha. Kui nüüd teeküjad aega möda suurest ehmatusest peasid, näggid neimad imeliku ukkamise tööd. Suuremad ning wähemad faljoliivi tuffid lumine ning jae, lassud, prüggi ja kiuwisõmer seisus